

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.245 van 25 oktober 2016
in de zaak A. 216.938/IX-8707**

In zake : Daniel VANWIJNSBERGHE
woonplaats kiezend te 8792 Desselgem
Abdijstraat 28

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 september 2015, strekt tot:

“het nemen van een besluit. M.b.t. het uitvoeren van het vonnis dd 4/06/1997 gewezen door de RB KH BG in de zaak AR 45.194, in kracht van gewijsde, dat werd uitgevoerd bij de contractant en niet bij de medecontractant. Met de vordering 1/ de uitvoering ervan te bevelen, en 2/ de schade voor Daniel Vanwijnsberghe en de aan hem gelieerde vennootschap NV [G. D.] door dat nalaten te bevestigen.”

In fine van zijn verzoekschrift verwoordt verzoeker zijn vordering als volgt:

“De Raad te Horen bevelen aan de Minister van Justitie voor de Belgische Staat.

Het vonnis in kracht van gewijsde dd 4/6/1997 te laten uitvoeren bij medecontractant NV [G. D.] zoals het werd uitgevoerd bij de contractant de Bvba [I.] in faillissement op 29/11/1990 en op heden om die reden nog niet is gesloten. Met hersteld van datgene ‘het niet uitvoeren bij NV[G. D.]’ heeft tewegg gebracht. NL= de ingevorderde BTW in toepassing van art 17 bis W.BTW. te laten terug betalen.

Of een goede reden te geven conform mij recht op antwoord vervat in art 149 Grondwet waarom dat niet zou moeten gebeuren.

En verwijzend naar hoofdstuk VIII te bevestigen dat verzoeker ten gevolge de feiten aangewezen in de voorafgaande uiteenzetting, het aandelenbezit onrechtmatig heeft verloren en er voor zoveel is door geschaad.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Inge Vos heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 september 2016.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Attaché Brecht Vandenberghe, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Inge Vos heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Aanwijzing van de verwerende partij

3. Verzoeker heeft de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, aangewezen als de eerste verwerende partij. Voorts heeft hij de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Financiën en de curator van zijn faillissement [I.V.] aangewezen als respectievelijk de tweede en de derde verwerende partij.

Gelet op de omschrijving van het voorwerp van het beroep (*sub* 1), heeft de auditeur-verslaggever terecht enkel de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, aangewezen als de verwerende partij.

Om die reden kan het door verzoeker in zijn memorie van wederantwoord ingenomen standpunt dat de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Financiën, en de curator van zijn faillissement “geen verweer aanvoeren en bijgevolg in de tenlastelegging en de gevorderde uitvoering ervan berusten”, geenszins worden bijgevalen.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

Standpunt van de partijen

4. Met verwijzing naar artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, werpt de verwerende partij op dat de Raad van State niet bevoegd is om van het voorliggende beroep kennis te nemen.

5. Verzoeker repliceert in zijn memorie van wederantwoord dat de verwerende partij de onbevoegdheid van de Raad van State opwerpt “zonder de bevoegde overheid aan te wijzen”, terwijl artikel 660, Ger.W. haar hiertoe verplicht.

Met verwijzing naar zijn verzoekschrift merkt hij voorts op dat de Raad van State “evengoed is gevat door de aangewende valse stukken in massa medegedeeld aan het initieel verzoekschrift (art 451 Sv)”.

Indien de Raad van State zich toch onbevoegd zou verklaren vraagt verzoeker ten slotte dat de Raad hem zou “verwijzen naar een bevoegde Overheid, zoals de wetgever dat voor de RvS in artikel 660, Ger.Wb heeft voorzien”.

Beoordeling

6. Omtrent de bevoegdheid van de Raad van State bepaalt artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State hetgeen volgt:

“Indien het geschil niet door de wet aan een ander rechtscollege wordt toegekend, doet de afdeling uitspraak, bij wijze van arresten, over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen:

- 1° van de onderscheiden administratieve overheden;
- 2° van de wetgevende vergaderingen of van hun organen, daarbij inbegrepen de ombudsmannen ingesteld bij deze assemblees, van het Rekenhof en van het Grondwettelijk Hof, van de Raad van State en de administratieve rechtscolleges evenals van organen van de rechterlijke macht en van de Hoge Raad voor de Justitie, met betrekking tot overheidsopdrachten en leden van hun personeel, evenals de aanwerving, de aanwijzing, de benoeming in een openbaar ambt of de maatregelen die een tuchtkarakter vertonen.

De in het eerste lid bedoelde onregelmatigheden geven slechts aanleiding tot een nietigverklaring als ze, in dit geval, een invloed konden uitoefenen op de draagwijdte van de genomen beslissing, de betrokkenen een waarborg hebben ontnomen of als gevolg hebben de bevoegdheid van de steller van de handeling te beïnvloeden.

Artikel 159 van de Grondwet is eveneens van toepassing op de in het eerste lid, 2°, bedoelde akten en reglementen.”

Overeenkomstig deze bepaling is de afdeling Bestuurs-rechtspraak van de Raad van State slechts bevoegd om kennis te nemen van een beroep tot nietigverklaring, indien de bestreden beslissing kan worden beschouwd, hetzij als een handeling van een administratieve overheid, in de zin van artikel 14,

§ 1, eerste lid, 1°, hetzij als een handeling van één van de overheden opgesomd in artikel 14, § 1, eerste lid, 2°, voor zover het in het laatste geval gaat om een handeling met betrekking tot een overheidsopdracht of met betrekking tot een lid van het personeel van de betrokken overheid, evenals de aanwerving, de aanwijzing, de benoeming in een openbaar ambt of de maatregelen die een tuchtkarakter vertonen.

7. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers vordering strekt tot “het nemen van een besluit”. Hieruit blijkt al meteen dat het geen beroep tot nietigverklaring betreft. Verzoeker erkent dit overigens uitdrukkelijk in zijn memorie van wederantwoord. De Raad van State is evenwel niet bevoegd om een dergelijk “besluit” te nemen.

8. Verzoeker wenst met zijn vordering vooreerst dat de Raad van State de minister van Justitie zou bevelen om een vonnis van de rechtbank van koophandel uit te voeren.

Noch voornoemd artikel 14, noch enige andere grondwets- of wetsbepaling, verleent de Raad van State de bevoegdheid om de minister van Justitie te bevelen om een vonnis te laten uitvoeren. De Raad van State is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van een vordering die verband houdt met de uitvoering van vonnissen en arresten van de justitiële rechter.

9. Voorts vraagt verzoeker aan de Raad van State “de schade voor verzoeker en de aan Hem gelieerde vennootschap NV [G. D.] door [het nalaten van de uitvoering van het vonnis van 4 juni 1997 van de rechtbank van koophandel] te bevestigen”.

Noch voornoemd artikel 14, noch enige andere grondwets- of wetsbepaling, verleent de Raad van State de bevoegdheid om de gebeurlijke geleden schade ten gevolge van de niet-uitvoering van een vonnis te bevestigen.

Aangezien verzoeker louter vraagt om de schade door het nalaten om een vonnis uit te voeren te “bevestigen”, kan de voornoemde vordering ook niet gekwalificeerd worden als een vordering tot schadevergoeding. Bovendien is de Raad van State in beginsel niet bevoegd om kennis te nemen van een vordering tot schadevergoeding, tenzij het een eis tot herstelvergoeding wegens buitengewone schade betreft (artikel 11 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State) of een eis tot schadevergoeding tot herstel ten laste van de steller van de handeling (artikel 11*bis* van de gecoördineerde wetten op de Raad van State). Te dezen is hoe dan ook niet voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van de voornoemde artikelen 11 en 11*bis* van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aangezien verzoekers vordering noch betrekking heeft op een buitengewone schade veroorzaakt door een administratieve overheid, noch een accessorium is van een door verzoeker ingesteld beroep tegen een akte of reglement of een stilzwijgende afwijzende beslissing met toepassing van artikel 14, §§ 1 of 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals vereist voor de toepassing van voornoemd artikel 11*bis*. Een verzoek tot schadevergoeding tot herstel komt bovendien maar aan de orde indien in het arrest dat uitspraak doet over de gevorderde nietigverklaring een onwettigheid wordt vastgesteld. Aangezien verzoekers beroep als onontvankelijk wordt verworpen en de Raad bijgevolg niet tot een vaststelling van onwettigheid komt, kan van de toekenning van een schadevergoeding geen sprake zijn.

10. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond. De vordering is in zijn geheel onontvankelijk bij gebrek aan rechtsmacht van de Raad van State.

11. De omstandigheid dat verzoeker nog een aantal stukken van valsheid beticht, is niet van aard om aan de voormelde conclusie afbreuk te doen.

Artikel 51, vierde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ bepaalt dat wanneer de Kamer oordeelt

dat het van valsheid beticht stuk geen invloed heeft op haar eindbeslissing, er geen rekening mee wordt gehouden. Aangezien reeds uit het verzoekschrift blijkt dat de Raad van State te dezen zonder rechtsmacht is om van verzoekers vordering kennis te nemen, kan toepassing gemaakt worden van voornoemd artikel 51, vierde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948.

12. In de mate dat verzoeker ten slotte met verwijzing naar artikel 660 Ger.W. vraagt om hem te verwijzen naar de bevoegde rechter, moet worden vastgesteld dat deze bepaling niet van toepassing is op de Raad van State.

13. Het auditoraat heeft dan ook terecht geoordeeld dat de beslechting van het geschil kan worden afgedaan met korte debatten, in de zin van artikel 93, eerste lid, van het voornoemde besluit van de Regent van 23 augustus 1948.

V. Rechtsplegingsvergoeding

Vraag van de verwerende partij

14. De verwerende partij vordert de toekenning van een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro.

Beoordeling

15. Artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt:

“De afdeling bestuursrechtspraak kan een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.”

Blijkens voormelde bepaling strekt de rechtsplegingsvergoeding ertoe een forfaitaire bijdrage te verlenen in de kosten en honoraria van de advocaat

van de in het gelijk gestelde partij. Hoewel de verwerende partij te dezen beschouwd kan worden als de in het gelijk gestelde partij, moet worden vastgesteld dat zij geen beroep heeft gedaan op een advocaat. Er is dan ook geen aanleiding tot het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 oktober 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.
De griffier	De voorzitter

Vera Wauters

Bruno Seutin